

Юсіфлі Б.Т., студент 4 курсу юридично-психологічного факультету НАВС *Науковий керівник: Калиновський Б.В.*, кандидат юридичних наук, доцент

Проблеми реалізації конституційної реформи в Україні

Потреби реальних соціально-економічних процесів, діалектика їх динаміки, зміни у взаємозв'язках з іншими суспільними відносинами природно вимагають і будуть вимагати постійної певної корекції конкретних заходів щодо тактики реалізації стратегічного курсу розвитку держави. Процес впровадження норм чинної Конституції вимагає саме якісного перетворення всієї системи суспільних відносин: економічних, соціальних, політичних тощо. І, безперечно, мова має йти про юридичні державно-владні відносини. Правова система і система органів публічної влади виступають певними різно-порядковими зовнішніми контурами суспільства, демократичність яких визначає передумови суспільного прогресу, всебічного розвитку людини [1, с. 536].

Питання реалізації конституційної реформи є дуже актуальним у наш час, адже демократичний державно-правовий розвиток українського народу не може реалізовуватися за межами конституційних приписів. Саме Конституція юридично оформляє основні параметри державності, розподіляє повноваження між владними структурами, наділяє громадян, їх об'єднання правами і покладає

обов'язки, створює правові передумови забезпечення в країні демократичного політичного режиму [2, с. 84].

Державно-правовий розвиток українського народу зумовлений декількома чинниками. По-перше, ефективний та стабільний розвиток суспільства необхідний нашій державі для більш ефективного розвитку її економічної, соціальної, політичної та інших сфер. По-друге, для успішної співпраці з іншими розвиненими країнами світу. І по-третє, я вважаю, це зумовлено тим, що для України одним з пріоритетних напрямків розвитку є вступ до Європейського Союзу та інших міжнародних організацій, де потрібні високий розвиток економічної сфери країни та повна реалізація закріплених конституційних норм.

Отже, можна назвати на сучасному етапі розвитку України проблеми, які заважають реалізації конституційної реформи:

- низький рівень підготовки політичної еліти, яка, зазвичай, складається з представників окремих верств суспільства з високим рівнем достатку і їх інтереси обмежені збереженням власного капіталу;

- хибне уявлення людей про демократію (представники нового покоління трактують її як вседозволеність без будь-яких обмежень, а ті люди, які жили за часів Радянського Союзу розтлумачують її як зло, що заважає існуванню держави).

Одним із поширених явищ є порушення принципу недопустимості суперечностей між законами України та Конституцією України, тобто виникають конституційні колізії. Шляхтун П.П. розглядає конституційні колізії як суперечності, які виникають між різними законами або різними положеннями одного закону [3].

Прикладом цього можуть слугувати суперечність між статтею 17 у якій говориться, що «на території України не допускаються розташування іноземних військових баз» та пунктом 14 перехідних положень Конституції України, де говориться про можливість тимчасового перебування іноземних військ та використання ними військових баз України на правах оренди.

Можна звичайно навести і інші приклади, але для порушення даної проблеми достатньо і вище викладеного. Такі суперечності та неточності заважають повній та всебічній реалізації конституційної реформи в Україні.

Отже, реалізація конституційної реформи є далеко не безпроблемним явищем для України. Однією з основних її проблем є її перехідний характер, відповідно до перехідного періоду у розвитку нашої держави і нашого суспільства. В Україні продовжує існувати певною мірою змішаний тип держави та політичний плюралізм. Можна з впевненістю сказати, що за такої форми правління одночасно присутні ознаки і демократизму, і анархізму, і авторитаризму, а тому такі умови не сприяють всебічній реалізації Конституції, адже вона при демократизмі буде реалізовуватись, при анархізмі - нехтуватись, а при авторитаризмі реалізовуватись, але однобічно, лише у тих напрямках, які вигідні для держави чи певного кола осіб. Слід наголосити, що ефективна реалізація Конституції залежить від двох чинників: з одного боку, від державної влади, від її бажання діяти на користь суспільства, втілювати основні

конституційні положення в життя держави та суспільства, але з іншого боку, втілення цих норм неможливе без бажання самого суспільства їх сприйняти та виконувати, і у свою чергу вимагати від держави їх виконання.

Список використаних джерел

1. Фрицький О.Ф. Конституційне право України: Підручник. / О.Ф. Фрицький - К.: Юрінком Інтер, 2004. - 536 с.
2. Погорілко В.Ф. Проблеми реалізації Конституції України: теорія і практика: Монографія. / В.Ф. Погорілко- К.:НАНУ, 2003, с. 84.
3. Шляхтун П.П. Конституційне право: словник термінів [Текст]: довідк. вид. / П. П. Шляхтун. - К.: Либідь, 2005. - 568 с.

Тищенко Ю.В., кандидат юридичних наук,
доцент

Деякі питання вдосконалення конституційних положень щодо забезпечення прав споживачів

Одним із напрямків державної політики є здійснення конституційної реформи, спрямованої на вдосконалення та модернізацію української Конституції з метою зміцнення конституційного правопорядку.

Сфера забезпечення прав споживачів є однією зі сфер конституційного регулювання, яка на нашу думку, також потребує вдосконалення.

Так, в Основному Законі України вперше на конституційному рівні згадуються права споживачів. Він визначає важливі для споживачів базові правові засади.

Відповідно до статті 42 Конституції України держава захищає права споживачів, здійснює контроль за якістю і безпечністю продукції та усіх видів послуг і робіт, сприяє діяльності громадських організацій споживачів.

Проте, у наведеному положенні не вживається термін «товари». Водночас, у міжнародному приватному праві продукція, послуги і роботи розуміються як різновиди товару. У зв'язку з цим вважаємо за доцільне під час подальшого здійснення конституційної реформи внести зміну до частини четвертої статті 42 Основного Закону, передбачивши, що держава здійснює контроль за якістю і безпечністю товарів (продукції, послуг, робіт).

На наш погляд, потребує вдосконалення і положення частини другої статті 50 Конституції України, за якою кожному гарантується право вільного доступу до інформації про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення.

По-перше, незрозуміло, чому гарантується право вільного доступу до інформації про якість лише харчових продуктів і предметів побуту. Вважаємо, що Основним Законом кожному має гарантуватися право вільного доступу до інформації про якість будь-яких товарів (продукції, послуг, робіт). До речі, саме так ставиться питання у Хартії захисту споживачів, прийнятій на 25 сесії